

N:o 63.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 maj 1896.
— — — — — Andra Kammaren den 13 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
angående tillägg till 5 § i förordningen om kommunal-
styrelse på landet den 21 mars 1862.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 63.)

Till Konungen.

Med erinran om den fullständiga saknaden i förordningen om kommunalstyrelse på landet af nödiga bestämmelser för de samhällen, inom hvilka ordningsstadgan, byggnadsstadgan och brandstadgan för rikets städer samt helsovårdsstadgans bestämmelser för stad i tillämpliga delar lända till efter rättelse, men hvilka ännu icke hunnit utveckla sig till egna kommuner, har en enskild motionär inom Riksdagen föreslagit ett tillägg till 5 § af förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862.

Riksdagen har sig väl bekant, att antalet af de till landsbygden hörande platser med större sammanträgd befolkning, der på grund af särskilda, af Eders Kongl. Maj:t fastställda beslut de ifrågavarande författningarna — ordningsstadgan för rikets städer m. fl. — eller någon eller några af dem tillämpas, är ganska betydligt, och flera af platserna hafva med afseende å folkmängd och utveckling nått en ganska stor betydelse.

Många utgöras af stationssamhällen, som uppvuxit kring jernvägsstationer, en del af fiskelägen, en del af förstäder, som bildats intill städer, men utom deras område. Nu innehålla visserligen nämnda författningar nödiga bestämmelser i fråga om de styrelser eller myndigheter, som för stadgarnes tillämpning inom samhällena skola utöfva de funktioner, som i stad enligt samma stadgar åligga särskilda styrelser. Men det är tydligt, att dessa bestämmelser icke äro tillfyllestgörande. Det särskilda samhället behöfver medel för stadgarnes tillämpning likasom för andra kommunala behof. I hvilken ordning bindande beslut om medels anskaffande, vare sig genom uttaxering eller lån, skall kunna åstadkommas, efter hvilken grund uttaxering skall ske, om öfver hufvud samhället har någon rätt att beskatta sina medlemmar mot deras bestridande och om icke beskattningsrätten skall utöfvas af kommunen i dess helhet, af hvilken samhället fortfarande utgör en del, om dessa och dithörande frågor, derom tiga alldeles så de ofta nämnda författningarna som naturligtvis ock kommunallagarne, för hvilka dessa stations- och municipalställen, såsom mestadels tillkomna senare än 1862, äro helt och hållet okända.

Af de i de kommunala prejudikatsamlingarne upptagna kongl. resolutioner i hithörande frågor framgår, att saknaden af beskrifven lag flerstädes gifvit anledning till tvistigheter och att man måst hjälpa sig fram genom föreskrifter och beslut, väl icke stridande mot kommunallagarnes anda, men i allt fall vid sidan af dessa lagar. Att med den betydelse, berörda samhällen i regel ega, sådant icke vidare kan vara lämpligt, utan att förhållandena böra, så vidt ske kan, lagligen ordnas, synes Riksdagen uppenbart.

Med stöd af hvad ofvan anförts, får Riksdagen hemställa, att Eders Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de tillägg till och ändringar i kommunallagarne, som kunna vara erforderliga för att ordna de kommunala beskattningsförhållandena inom platser å landsbygden, för hvilka ordningsstadgan för rikets städer och andra dylika författningar förklaras ega tillämpning.

Stockholm den 13 maj 1896.

Med undersätlig vördnad.
